

re rejser solgt og markedsført i udlandet, hvis rejsen indeholder grænseoverskridende transport og udgår fra Danmark.

Afgrænsningen af hvor en rejse er markedsført og solgt kan i konkrete tilfælde være vanskelig, men der er i lovforslaget anført en række kriterier herfor, som er inspireret af den europæiske lovvalgskonvention.

Der ville uden denne afgrænsning være en risiko for, at udenlandske rejsearrangører fra udlandet med svag økonomi ved at foretage formel etablering her i landet kunne søge at bruge rejsegarantifonden til at dække deres rejsearrangementer solgt i udlandet. Bestemmelsen skaber sikkerhed for, at udenlandske arrangører ikke vil kunne udnytte Rejsegarantifonden som en let og billig adgang til at opfylde hjemlandslovgivningens eventuelle forpligtelser.

Arrangører og formidlere for udenlandske arrangører skal efter den gældende lov registreres i fonden og stille en garanti på 200.000 kr. Desuden skal de til fonden betale et bidrag på 5 kr. For at modvirke tab for fonden, gradueres garantistillelsen efter forslaget, således at risikoen i højere grad afdækkes.

For yderligere at sikre fonden mod tab er garantistillelserne højere for rejsearrangører, hvis omsætning for mere end 50 procents vedkommende består af flycharterrejser.

For begge typer rejsearrangører kræves som minimum 300.000 kr. i garanti for at starte virksomhed.

Den normale garantiskala går herefter op til krav om en garanti på 2,5 mio. kr. for en omsætning på over 250 mio. kr., mens skalaen for flycharterrejser ender med en garanti på 30 mio. kr. for en omsætning på over 500 mio. kr.

Bidraget foreslås fastholdt til 5 kr. pr. rejsearrangement. Dermed efterkommes branchens ønske om et loft over bidraget og fondens størrelse ikke.

Fonden forudsættes med et bidrag på 5 kr. fortsat at kunne konsolidere sig, når de øvrige ændringer har fået effekt.

Fondens bestyrelse får efter forslaget initiativforpligtelsen til at indstille til erhvervsministeren om garanti og bidrag skal forhøjes. Dermed bliver bestyrelsen ansvarlig for, om fonden er økonomisk sund.

I forbindelse med implementeringen af pakkerejsedirektivet blev der i 1993 indført en dispensationsmulighed, hvorefter erhvervsministeren i særlige tilfælde har adgang til at dispensere for kravet om garantistillelse og betaling af garantibidrag. Der er kun dispenseret i enkelte tilfælde. Denne ordning ændres således, at almenyttige foreninger mv., der udbyder rejser, som et accessorisk led i deres virksomhed fritages for at stille garanti, men ikke for at betale bidrag. Det er ikke herved hensigten at udvide den hidtidige dispensationspraksis. Således vil udveks-

lingsforeninger og -organisationer fortsat skulle stille garanti.

Der indføres endvidere en adgang for fonden til at nedsætte garanti og bidrag for visse arrangementer, der alene påfører fonden begrænset risiko.

Som noget nyt kan fondens afgørende vedrørende garantistillelse mv. indbringes for Erhvervsministeriets Erhvervsankenævn. Der er tale om afgørelser, som kan have stor betydning for den pågældende arrangør eller formidler, hvorfor der er behov for en hurtig afklaring af, om fondens afgørelser er korrekte. Ved de skærpede krav til garantistillelse er det fundet hensigtsmæssigt at indføre en klageordning.

I forslaget fastsættes definitioner på begreberne rejsearrangement, flycharterrejse, arrangør, formidler og kunde. Definitionerne i kapitel 1 svarer med mindre undtagelser til pakkerejselovens definitioner. Definitionen på et rejsearrangement er dog i lighed med gældende ret lidt videre end pakkerejselovens, og som noget nyt er det tilføjet, at også visse rejsearrangementer, som har en varighed under 24 timer, er omfattet.

Der foretages derudover en række mindre ændringer af såvel indholdsmæssig som teknisk karakter i forhold til den gældende lov. Fx. er der tale om, at man lovfæster fondens praksis, ifølge hvilken fonden medvirker til, at rejsearrangementer gennemføres, såfremt fonden skønner, at den derved vil opnå en væsentlig økonomisk besparelse.

Endelig skal nævnes, at arrangører og formidlere for udenlandske arrangører, der var registreret i fonden ved lovens ikrafttræden, har 3 måneder til efter lovens ikrafttræden at stille den forhøjede garanti.

4. Forholdet til EU-retten

Forslaget viderefører den gennemførelse af artikel 7 om garantistillelse i Rådets direktiv af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (pakkerejsedirektivet), som blev foretaget ved Lov nr. 454 af 30. juni 1993 om ændring af lov om en rejsegarantifond.

Pakkerejseloven, Lov nr. 472 af 30. juni 1993, gennemfører den øvrige del af direktivet.

For at sikre den korrekte opfyldelse af pakkerejsedirektivets artikel 7 fastsættes det, at enhver her i landet etableret arrangør eller formidler for en udenlandsk arrangør, der udbyder og sælger pakkerejser, som ikke er dækket af fonden, skal kunne dokumentere, at der er stillet tilstrækkelig garanti.

I pakkerejsedirektivets artikel 7 er det forudsat, at en rejsearrangør eller en formidler, der har part i kontrakten, skal godtgøre, at forbrugeren i tilfælde af insolvens eller konkurs er sikret hjemrejse samt tilbagebetaling af forudbetalinger.